

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze jako soud odvolací rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Petra Hübnera a soudců JUDr. Ivy Březinové a Mgr. Martina Jachury v právní věci žalobců: a/ PhDr. L. T. V., nar. [redacted], bytem [redacted] b/ BcA. Š. T., nar. [redacted], bytem [redacted] oba zast. Mgr. Janem Lehovcem, advokátem se sídlem Praha 1, Dláždění 4/1586, proti žalovanému: Česká republika – ministerstvo spravedlnosti, se sídlem Praha 2, Vyšehradská 16, o zaplacení 2 x 100.000,- Kč s přísl., k odvolání žalovaného proti rozsudku Obvodního soudu pro Prahu 2 ze dne 3.4.2014, č.j. 15 C 294/2013-107,

t a k t o :

- I. Rozsudek soudu I. stupně se ve výrocích I/ a II/ co do částek [redacted] Kč s příslušenstvím pro každého ze žalobců a ve výroku V/ **p o t v r z u j e**; jinak se ve výrocích I/ a II/ **m ě n í** tak, že žaloba, aby žalovaný zaplatil každému ze žalobců částku [redacted] Kč s příslušenstvím, se z a m í t á .
- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobcům náhradu nákladů řízení před soudy obou stupňů ve výši 44.552,20 Kč do tří dnů od právní moci rozsudku k rukám jejich právního zástupce.

O d ů v o d n ě n í

Napadeným rozsudkem soud I. stupně výroky pod body I/ a II/ uložil žalovanému povinnost zaplatit každému ze žalobců částku [redacted] Kč spolu s úrokem z prodlení ve výši 8,5 % p. a. jdoucím od 27. 10. 2013 do zaplacení do 15 dnů od právní moci rozsudku. Výrokem pod bodem III/ zamítl žalobu, aby žalovaný zaplatil každému ze žalobců částku [redacted] Kč s příslušenstvím, výrokem pod bodem IV/ uložil žalovanému povinnost zaplatit žalobcům a/ a b/ náhradu nákladů řízení ve výši 32.912,- Kč k rukám právního zástupce žalobců do 15 dnů od právní moci rozsudku a výrokem pod bodem V/ konstatoval,

že zásahem do obydlí, k němuž došlo ze strany Policie ČR dne [REDAKCE] bylo porušeno právo žalobců na nedotknutelnost obydlí, zaručenou v čl. 12 odst. 1 Listiny základních práv a svobod.

Soud I. stupně takto rozhodl o žalobě, na základě které se každý ze žalobců domáhal na žalovaném náhrady nemajetkové újmy v penězích, a to každý ve výši 100.000,- Kč, a dále konstatování porušení práva žalobců na nedotknutelnost obydlí. Žalobu odůvodnili tím, že byli na základě uzavřené nájemní smlouvy nájemci bytu č. [REDAKCE] který se nachází v činžovním domě na adrese [REDAKCE]. Žalobci zde fakticky bydleli a měli zde ústavně garantované právo na soukromí a ochranu obydlí. Byt má fakticky povahu samostatné bytové jednotky, jedná se o soubor místností oddělených od společných prostor domu uzamykatelnými vstupními dveřmi. Byt je jasně odlišen od ostatních bytů na stejném patře, které obývají jiní uživatelé. Byt měl samostatnou poštovní schránku, zvonek apod. V ranních hodinách dne [REDAKCE] vnikli do bytu s překonáním uzamčených dveří příslušníci Útvaru rychlého nasazení Policie ČR. Žalobci, kteří spali, byli v nočním úboru znehybněni na podlaze a spoutáni pevnými plastovými pouty s rukama za zády. Žalobci v průběhu zásahu svým jednáním nezavdávali příčinu k použití hrubé síly, přesto byl žalobce b/ několikrát napaden a kopnut jedním z příslušníků URNA do žeber. Následně jim byla nasazena pouta, která museli strpět po dobu cca 30 minut. Po odchodu zásahové jednotky došlo k částečnému vyjasnění prostřednictvím kriminalistů Policie ČR. Z vyjádření i z přípisu krajského ředitelství Policie ČR ze dne 8. 4. 2013 vyplývá, že Policie ČR vnikla do nesprávného obydlí v průběhu domovní prohlídky prováděné na základě příkazu k domovní prohlídce, vydaného soudcem Okresního soudu v Kolíně pod sp. zn. [REDAKCE] proti zcela jiným osobám a v jiném obydlí. Žalobci neměli se zásahem a s objasňovanou trestnou činností cokoliv společného, přesto museli strpět nezákonné vniknutí do svého obydlí. Na straně žalobců došlo k psychickému ořesu, který si zejména u žalobkyně a/ vyžádal následný zásah policejního psychologa. Došlo tak k porušení práva na ochranu soukromí a důstojnosti. Za adekvátní odškodnění způsobené nemajetkové újmy žalobci požadují jak konstatování porušení práva, tak přiznání finančního zadostiučinění ve smyslu zák. č. 82/1998 Sb. ve výši 100.000,- Kč pro každého ze žalobců.

Žalovaný navrhl zamítnutí žaloby s tím, že nedošlo k nesprávnému úřednímu postupu Policie ČR v rámci trestního řízení. Zásahová jednotka vycházela ze stavu uvedeného v katastru nemovitostí, přičemž majitel domu – [REDAKCE], provedl stavební úpravy a nechal původní byt v [REDAKCE] patře rozdělit na tři nové bytové jednotky. Uvedené změny však nebyly zaneseny v katastru nemovitostí. Vinu na celé situaci nese majitel domu. Prostřednictvím krajského ředitele se pak policie žalobcům omluvila, nabídla též pomoc psychologa. Po zásahu si žalobci na žádná zranění nestěžovali.

Soud I. stupně po provedeném dokazování listinami a výpověďmi žalobců s odkazem na příslušná ustanovení zák. č. 82/1998 Sb. uzavřel, že ze strany Policie ČR jako orgánu činného v trestním řízení došlo k nesprávnému úřednímu postupu spočívajícímu v nesprávně provedené domovní prohlídce, neboť ze strany Okresního soudu v Kolíně, který domovní prohlídku nařídil, došlo k naprosto jasnému a zřetelnému označení prostor jako bytu č. [REDAKCE]. Při provádění domovní prohlídky tak měla Policie ČR postupovat v souladu s takto konkrétně vymezenou bytovou jednotkou. Je evidentní, že se domovní prohlídka týkala osoby „N [REDAKCE] N [REDAKCE]“, přičemž tento byt byl jasně a viditelně označen na schránce bytu, která nesla označení bytu [REDAKCE]. Byt žalobců byl jasně označen na schránce jako byt č. [REDAKCE] což vyplývá jak z jejich výpovědí, tak z předložené fotodokumentace. Z katastru nemovitostí nemůže nijak vyplývat rozdělení na bytové jednotky, nejde-li o společenství vlastníků.

Soud I. stupně proto jednoznačně dospěl k závěru, že došlo k nesprávnému úřednímu postupu Policie ČR. Z tohoto pohledu proto nebylo třeba doplňovat dokazování výpověďmi zasahujících policistů, jak navrhovala žalovaná strana. Soud I. stupně dále zhodnotil intenzitu zásahu do osobní sféry žalobců a uzavřel, že nesprávným úředním postupem Policie ČR vznikla žalobcům nemajetková újma. Zhodnotil, že tato újma je takové intenzity, že je nutno odškodnit ji v penězích. Konstatoval tak porušení práva žalobců zaručeného v čl. 12 odst. 1 Listiny základních práv a svobod s odkazem na konstantní judikaturu Nejvyššího soudu ČR a zároveň žalobcům přiznal odškodnění v penězích, neboť byl toho názoru, že intenzita daného zásahu a zejména prožité trauma z tohoto nesprávného úředního postupu nejsou intenzity tak bagatelní, aby je bylo možno nahradit pouze konstatováním porušení práva. Při rozhodování o výši odškodnění v penězích soud přihlédl ke všem tvrzeným zásahům, které byly ze strany Policie ČR v rámci provedené domovní prohlídky způsobeny, k brzké ranní hodině, kdy žalobci spali a v důsledku toho utrpěli značný prvotní šok. Následně byli spoutáni a došlo k omezení osobní svobody na cca 30–45 minut. Tento zásah zanechal následky – u žalobce fyzické, u žalobkyně do jisté míry psychické. Právo na nedotknutelnost obydlí podle čl. 12 LZPS je jejím ze základních lidských práv, kdy i demokratický stát je povinen ctít toto právo svých občanů a nelze akceptovat, aby docházelo k vniknutí do obydlí jiných než trestně stíhaných osob a k omezení jejich základních lidských práv, jak se tomu stalo v případě žalobců. Soud proto dospěl k závěru, že částka ████████ Kč pro každého ze žalobců – neboť šlo o újmu sdílenou a jedná se i v současné době o životní partnery, kteří byli v jednom bytě – je částkou adekvátní a přiměřenou. Tato částka je podle soudu I. stupně v souladu s obecně sdílenou představou spravedlnosti. O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle § 142 odst. 1 o.s.ř.

Proti tomuto rozsudku podal odvolání pouze žalovaný, jímž napadl vyhovující výroky pod body I/, II/ a V/ ve věci samé a výrok o náhradě nákladů řízení (IV/). Napadenému rozsudku žalovaný vytýká nesprávně zjištěný skutkový stav věci a nesprávné právní posouzení. Podstata obrany žalovaného spočívala v tom, že policisté vycházeli ze stavu uvedeného v katastru nemovitostí, když na patře se měl nacházet pouze jeden byt, a do něj měli policisté v úmyslu vniknout. To, že majitel domu provedl stavební úpravy a nechal byt rozdělit a vytvořil tak tři nové bytové jednotky, nemohli tušit. Vínu na celé situaci tak nese majitel domu, který neuvedl faktický stav domu co do počtu bytových jednotek do souladu se zápisem v katastru nemovitostí. Jinými slovy, pokud by byly v katastru nemovitostí zapsány všechny tři bytové jednotky, policisté by si museli další operativou zjistit, ve kterém z těchto bytů podezřelí bydlí. K prokázání tohoto tvrzení žalovaný navrhl zejména důkaz výpisem z katastru nemovitostí ke stavu ke dni zásahu. Soudu I. stupně dále žalovaný vytýká, že rozhodoval pouze na základě tvrzení žalobců a dle fotografií, z nichž není patrné, co je na nich přesně zobrazeno. Soud I. stupně neprovedl navrhovaný výslech zasahujících policistů, ať už ze zásahové jednotky či z běžného uniformovaného útvaru, a to zejména k intenzitě zásahu do fyzického zdraví žalobců, ohledně hrubostí zasahujících policistů, zařezávajících pout apod. Pokud se jedná o výši přiznaného zadostiučinění, tuto považuje žalovaný za nadhodnocenou. Policisté se za vzniklou situaci ústy svého krajského ředitele omluvili a na místě samém vedle omluvy nabídli též pomoc psychologa a lékařské ošetření. Po zásahu si žadatelé na žádná zranění nestěžovali. Policisté ihned poté, co bylo zjištěno, že se nejedná o podezřelé z trestné činnosti, zásah okamžitě ukončili. Navíc je potřeba zohlednit, že zásahu byli účastni oba žalobci současně, jejich újma tedy byla od počátku sdílená. Je zřejmé, že jinou měrou intenzity vnímá složitou životní situaci člověk, který je v této situaci osamocen. S odkazem na uvedené žalovaný navrhl, aby odvolací soud rozsudek soudu I. stupně buď změnil tak, že se žaloba v plném rozsahu zamítá, nebo aby byl rozsudek soudu I. stupně zrušen a věc mu byla vrácena k dalšímu řízení.

Odvolací soud z podnětu podaného odvolání přezkoumal napadený rozsudek a řízení mu předcházející podle § 212 a § 212a o.s.ř. (ustanovení o.s.ř. aplikoval ve znění účinném do 31.12.2013) a dospěl k závěru, že odvolání žalovaného je důvodné pouze částečně, a to co do výše přiznaného zadostiučinění v penězích, jinak není odvolání důvodné.

Soud I. stupně si pro své rozhodnutí opatřil dostatečná skutková zjištění a takto zjištěný skutkový stav posoudil správně i po stránce právní, pokud jde o základ nároku žalobců, jakož i formu poskytnutého zadostiučinění za způsobenou nemajetkovou újmu ve smyslu zák. č. 82/1998 Sb., přičemž dle názoru odvolacího soudu pochybil pouze ohledně výše přiznaného finančního zadostiučinění.

Odvolací námitky žalovaného směřující do právního posouzení toho, zda ze strany policie – orgánu činného v trestním řízení došlo k nesprávnému úřednímu postupu či nikoliv, nemohou dle názoru odvolacího soudu obstát. Soud I. stupně správně v souladu s konstantní judikaturou, zejména s nálezem Ústavního soudu ČR sp. zn. IV. ÚS 2227/12 ze dne 14.11.2012, uzavřel, že ze strany Policie ČR jako orgánu činného v trestním řízení došlo k nesprávnému úřednímu postupu. K institutu domovní prohlídky v souladu se smyslem ochrany obydlí je nutno ve shodě s uvedeným nálezem uvést, že domovní prohlídka může být legálně provedena jen v obydlí toho subjektu, který je řádně označen v příkazu k domovní prohlídce. Provedená domovní prohlídka byla provedena v obydlí žalobců, kteří nebyli subjektem označeným v příkazu k domovní prohlídce vydaným Okresním soudem v Kolíně. To vyplývá z provedeného dokazování a toto ostatně žalovaný ani nepochyboval. Argumentace žalovaného, že za vše nese odpovědnost vlastník domu – [redacted], kdy v katastru nemovitostí nebyla vyznačena stavební úprava týkající se bytů v [redacted] patře, je tak nedůvodná. Navíc jak vyplývá z výpisu z katastru nemovitostí založeného ve spise, vlastníkem celého objektu je [redacted], takže jednotlivé rozlišení domu na bytové jednotky není v katastru nemovitostí uvedeno a ani dle zákona o katastru nemovitostí být nemusí. Sám žalovaný ve svém odvolání uvedl, že při zjišťování, kde má být domovní prohlídka provedena, postupuje policie v souladu se svou operativní činností. Bylo tedy na Policii ČR, aby si nepochybně zjistila, kde se byt obviněného z trestné činnosti nachází, o jakou bytovou jednotku se jedná, a nelze tyto skutečnosti, které si nepochybně měla Policie ČR objektivně zjistit, přenášet na jiné subjekty. Z tohoto pohledu odvolání směřující do závěrů soudu I. stupně v tom směru, že nedošlo k nesprávnému úřednímu postupu, není důvodné. Konečně nelze pominout, že odpovědnost státu za újmu způsobenou nesprávným úředním postupem dle zák.č. 82/1998 Sb. je koncipována jako odpovědnost objektivní, tj. jako odpovědnost za výsledek bez ohledu na zavinění ze strany osob jednajících jménem státu.

Odvolací soud rovněž souhlasí se závěrem soudu I. stupně, že v případě takto závažného zásahu do soukromí a obydlí žalobců, chráněných Listinou základních práv a svobod, nepostačí pouhé konstatování porušení práva žalobců, nýbrž je na místě poskytnout jim odškodnění způsobené nemajetkové újmy ve formě finančního zadostiučinění. Rovněž intenzitu zásahu Policie ČR zhodnotil soud I. stupně na základě provedeného dokazování zcela dostatečně. Též odvolací soud je toho názoru, že nebylo třeba doplňovat dokazování výslechem zasahujících policistů ohledně intenzity tohoto zásahu, neboť intenzita tohoto zásahu byla nepochybně nejvíce subjektivně vnímána žalobci, kteří ji popsali tak, jak ji pociťovali, a je nepochybné, že zmíněným zásahem došlo u nich zejména k psychologickému otřesu značné intenzity. Vzhledem k tomu, že předmětem řízení není náhrada ujmy na zdraví, nebylo třeba doplňovat dokazování ohledně fyzického poškození tělesné integrity žalobce

ad b/ či zařezávání pout do rukou žalobkyně ad a/. Tato okolnost je z hlediska posouzení vzniklé nemajetkové újmy marginální.

Na rozdíl od soudu I. stupně má však odvolací soud za to, že poskytnuté finanční zadostiučinění ve výši [REDAKCE] Kč pro každého ze žalobců neodpovídá zásadám proporcionality s přihlédnutím k obdobným případům, kdy odškodnění za nezákonně provedenou domovní prohlídku bylo již v soudní praxi řešeno. V této souvislosti odvolací soud upozorňuje zejména na rozhodnutí Městského soudu v Praze ze dne 28.4.2006, č.j. 37 C 126/2004-77, proti němuž bylo dovolání odmítnuto usnesením Nejvyššího soudu ČR sp.zn. 30 Cdo 2290/2007. V této věci Městský soud v Praze posuzoval náhradu nemajetkové újmy podle tehdy účinného § 13 odst. 2 obč. zák. za nezákonnou domovní prohlídku v bydlíšti žalobců, k nimž omylem násilně vnikli příslušníci Policie ČR, ačkoliv domovní prohlídka podle příkazu vydaného Okresním soudem v Domažlicích měla být provedena v jiném domě ve spoluvlastnictví první žalobkyně. V této věci jak Městský soud v Praze, tak Vrchní soud v Praze jako soud odvolací dospěly k závěru, že za přiměřenou lze považovat částku [REDAKCE] Kč pro každého ze žalobců z titulu náhrady nemajetkové újmy v penězích. Soud v dané věci přihlédl k tomu, že prohlídka byla provedena chybně v jiné nemovitosti ve spoluvlastnictví jednoho z poškozených, kdy ve správné nemovitosti mělo dojít k trestné činnosti. Nejvyšší soud v usnesení *sp.zn. 30 Cdo 2290/2007* na podkladě podaného dovolání proti rozhodnutí odvolacího soudu uzavřel, že „určení výše zadostiučinění v penězích se stává předmětem volného uvážení soudu. Soud vychází z úplně zjištěného skutkového stavu věci a jeho odůvodnění se musí opírat o zcela konkrétní a přezkoumatelná hlediska. Těmi jsou především zjištěná závažnost nemajetkové újmy a ověření okolností, za kterých k neoprávněnému zásahu do osobnosti fyzické osoby došlo, a to nejen okolností na straně samotného škůdce, ale i na straně poškozené fyzické osoby“. Soudy všech stupňů pak dospěly k závěru, že v daném případě je na místě odškodnění právě ve výši [REDAKCE] Kč.

Dále lze vycházet z rozhodnutí Nejvyššího soudu ČR ze dne 26.6.2011, sp.zn. 30 Cdo 1684/2010, kterým rozhodoval o dovolání ve věci vedené u Obvodního soudu pro Prahu 5 a u Městského soudu v Praze pod sp.zn. 18 Co 155,373/2009. V této věci bylo rovněž rozhodováno o poskytnutí finančního zadostiučinění za způsobenou nemajetkovou újmu v důsledku nezákonného rozhodnutí a nesprávného úředního postupu v trestním řízení, zejména při provádění domovní prohlídky. V této věci bylo poskytnuto zadostiučinění jednomu ze žalobců ve výši [REDAKCE] Kč, avšak toto zadostiučinění mu bylo poskytnuto nejen za nezákonně provedenou domovní prohlídku v jeho bydlíšti, ale i za nezákonné trestní stíhání, které bylo proti jeho osobě po určitou dobu vedeno. Zároveň s tímto žalobcem byly odškodněny jeho manželka a jeho nezletilá dcera, a to každá částkou [REDAKCE] Kč, zejména pak v důsledku nezákonně provedené domovní prohlídky. Při stanovení výše odškodnění u manželky a nezletilé dcery bylo rovněž přihlédnuto k tomu, že jim byla způsobena újma i vedeným trestním stíháním proti manželu a otci a zejména k tomu, že došlo nejen k neoprávněnému vniknutí a zásahu Policie ČR obdobnému jako v případě žalobců, ale i fakticky byla domovní prohlídka provedena. Došlo tedy k intenzivnějšímu zásahu do obydlí poškozených.

S přihlédnutím k soudem I. stupně zjištěnému skutkovému stavu, jakož i k uvedeným soudním rozhodnutím dospěl odvolací soud k závěru, že za přiměřené lze považovat finanční zadostiučinění ve výši [REDAKCE] Kč, pro každého ze žalobců. Tato částka odráží intenzitu zásahu Policie ČR ve vztahu k žalobcům, tj. že byli nezákonně omezeni na svobodě ve svém bytě, po násilném probuzení, déle než 30 minut, došlo u nich k intenzivnímu psychickému traumatu, a z tohoto pohledu byla intenzita neoprávněného zásahu poměrně značná.

Na druhou stranu je však tato intenzita snižována tím, že fyzicky vlastní domovní prohlídka u žalobců v bytě neproběhla, došlo „pouze“ k vniknutí do obydlí, tedy v jejich věcech uložených v bytě nedošlo k jejich prohledávání, „rozházení“ apod. Po zjištění omylu došlo ze strany Policie ČR k bezprostřední pomoci žalobcům. Tyto skutečnosti proto odvolací soud zohlednil při porovnání, k jaké intenzitě zásahu došlo ve výše zmíněných rozhodnutích soudů v obdobných případech, kdy v prvním případě došlo k nezákonné domovní prohlídce, avšak v obydlí u žalobkyně, u které mělo dojít k oprávněné domovní prohlídce v jiném bytě, a za to jí byla poskytnuta finanční náhrada ve výši [REDAKCE] Kč, a naproti tomu v druhém porovnávaném případě došlo u žalobkyň (manželky a dcery obviněného z trestné činnosti) nejen k neoprávněnému vniknutí do bytu, ale i k vlastní prohlídce, a intenzita zásahu byla zvyšována i samotným trestním stíháním jejich nejbližšího příbuzného. V tomto případě jim byla poskytnuta náhrada újmy ve výši [REDAKCE] Kč pro každou z nich. Je tedy nepochybné, že u žalobců v tomto případě došlo k újmě nižší než ve druhém porovnávaném případě a na druhou stranu k újmě vyšší než v prvním porovnávaném případě. Odvolací soud rovněž zohlednil rozhodnutí Nejvyššího soudu týkající se formy a výše odškodnění v případě nezákonného omezení svobody, vydané pod sp.zn. 30 Cdo 914/2011, kdy za adekvátní odškodnění za nezákonnou vazbu je považována částka 500,- až 1.500,- Kč za jeden den trvání vazby. Přiznaná částka [REDAKCE] Kč každému ze žalobců se svou výší rovná odškodnění za neoprávněný pobyt obviněného ve vazbě v délce jednoho měsíce, což z hlediska intenzity zásahu, kdy žalobci nebyli obviněni z trestné činnosti a přesto u nich došlo k domovní prohlídce, je podle odvolacího soudu zcela adekvátní.

Ze všech výše uvedených důvodů postupoval odvolací soud postupoval podle § 220 odst. 1 písm. a/ o.s.ř. a rozsudek soudu I. stupně v napadených výrocích pod body I/ a II/ změnil tak, že žalobu co do částky [REDAKCE] Kč s příslušenstvím pro každého ze žalobců zamítl, jinak postupoval podle § 219 o.s.ř. a rozsudek soudu I. stupně co do přiznané částky [REDAKCE] Kč s příslušenstvím pro každého ze žalobců ve výrocích I/ a II/ rozsudku soudu I. stupně jako věcně správný potvrdil. Rovněž jako věcně správný potvrdil výrok pod bodem V/, kterým soud I. stupně konstatoval porušení práva žalobců.

O náhradě nákladů řízení před soudy obou stupňů rozhodl odvolací soud podle § 224 odst. 2 o.s.ř. ve spojení s § 142 odst. 1 o.s.ř., když shodně jako soud I. stupně uzavírá, že žalobci měli ve věci plný úspěch, neboť co do základu nároku byli plně úspěšní a výše přiznaného zadostiučnění závisela na úvaze soudu. Mají tak v souladu s konstantní judikaturou soudů právo na náhradu nákladů za právní zastoupení advokátem podle § 9 odst. 4 písm. a/ vyhl. č. 177/1996 Sb., tj. za jeden úkon právní služby 3.100,- Kč, a to celkem za pět úkonů právní pomoci před soudem I. stupně a dále jim přísluší pět paušálních náhrad hotových výdajů podle § 13 odst. 3 vyhl. po 300,- Kč, a to za zastupování dvou žalobců – při snížení o 20 % podle § 12 odst. 4 vyhl. pro každého z účastníků. V odvolacím řízení jim náleží náhrada za dva úkony právní služby (vyjádření k vyjádření a účast u odvolacího jednání) a dvě paušální náhrady hotových výdajů, rovněž vše sníženo o 20 % pro každého z účastníků, spolu s náhradou 21% DPH, celkem 44.552,20 Kč.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **n e n í** dovolání přípustné.

V Praze dne 14. října 2014

Za správnost vyhotovení:
Marta Vyhnalová

JUDr. Petr H ü b n e r , v. r.
předseda senátu